

Schnabel-Kalenský, Boleslav, hudební kritik, spisovatel a hudební organizátor, narozen 4. 11. 1867, Praha, zemřel 7. 1. 1913, tamtéž.

Je synem Františka Schnabla, který pracoval jako truhlář v továrně na klavíry. Matčino dívčí jméno (Kalenská) začal později používat jako pseudonym. V mládí absolvoval dvouletý kurz umělecko-ornamentálního oddělení průmyslové školy. Když jeho otec přišel o práci, zanechal Kalenský studia. Po absolvování expeditorské zkoušky v Pardubicích se stal úředníkem na Hlavní poště v Praze (1886–91) a do roku 1903 působil jako expeditoř v nadaci **Matice české**. Studoval hudbu v Pivodově pěvecké škole v Praze. Jeho učitelé klavíru byli Karel Stecker a Vítězslav Novák, s nímž se spřátelil; měl blízký vztah také s Aloisem Jiráskem. Sám si osvojil ruský jazyk. Byl členem pořadatelstva Slovanských koncertů a přispěl k šíření skladeb tzv. novoruské školy. V letech 1897–1900 organizačně pracoval v *Klubu mladých*, kde uváděl díla absolventů konzervatoře. V letech 1903–05 byl činný v starokatolickém, pak pravoslavném hnutí, kdy později přijal křestní jméno Vladimír.

Od roku 1911 spolupracoval s hudebním časopisem Dalibor. Byl hlavním editorem sborníku věnovaném Antonínu Dvořákovi, který v roce 1912 vydala **Umělecká beseda**; rozsáhlou část této sbírky představuje jeho vlastní studie nazvaná *Antonín Dvořák, jeho mládí, příhody a vývoj k usamostatnění* podle detailů převzatých z vyprávění skladatele. S Dvořákem byl v úzkém přátelském kontaktu a napsal také jeho životopis, který nebyl nikdy publikován. Neměl dostatečně hluboké vědecké znalosti, takže v *Knittově aféře* (1907) i ve sporu o Antonína Dvořáka projevil odborné nedostatky. Jeho studie o ruské hudbě (*Cesar Kjuj* 1899; *Bedřich Smetana a Milij Balákirev, jich význam pro vývoj hudby slovanské, jich osobní a umělecké styky* 1897; *V Čechách: Symfonická báseň M.A. Balakireva* 1906; *Rimskij-Korsakov* 1912) mají však průkopnický ráz. Dopisoval si nejen s českými, ale i s ruskými skladateli, jako Milij Balakirev, Nikolaj Andrejevič Rimskij-Korsakov, Alexander Glazunov, Sergej Ljapunov, Vladimir Rebikov. V roce 1906 prosadil provedení Rebikovova *Vánočního stromku* v Národním divadle. Zachovanou pozůstalost Kalenského získalo Museum Bedřicha Smetany od jeho sestry Kláry Schnablové v roce 1952.

Dílo literární

Překlad veselohry „Hoře z rozumu: veršovaná komedie o 4 dějstvích“ (Praha 1895);

Medianta (Ottův slovník naučný. Sedmnáctý díl, Praha 1901);

Nedbal (Ottův slovník naučný. Osmnáctý díl, Praha 1902);

Nesvadba (Ottův slovník naučný. Osmnáctý díl, Praha 1902);

Karel Stecker (Časopis Dalibor 1911);

Předsmrtná umělecká zpověď Zd. Fibicha (Časopis Dalibor 1912);

Maýr a Smetana (Časopis Dalibor 1913);

Abrahamoviny Kovařovicovy (Časopis Dalibor 1913);

Dvořákiana (Časopis Dalibor 1913).

Literatura

I. Lexika

ČSHK

II. Ostatní

https://cs.wikisource.org/wiki/Autor:Boleslav_Schnabel-Kalensk%C3%BD

<http://libserv14.princeton.edu/bluemtn/?a=d&d=bmtabd19130111-01.2.2&e=-----en-20--1--txt-txIN----->

Novák, Vítězslav: O sobě a o jiných (Praha 1946);

Belza, Igor: Z historie rusko-českých hudebních vztahů (Moskva 1954);

Majer, Jiří: Vztahy V. Rebikova k Čechám, diplomová práce (Bučovice 1957).

Jelizaveta Jačmeněva

Středník používáme jen u diskografie, jinak všude tečka. Kurzívou jen názvy děl/skladeb/článků v textu. Belza vyšel v Moskvě česky?